



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-45-14

Druk nr 2521
Warszawa, 11 czerwca 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Traktatu o handlu bronią,
sporządzonego w Nowym Jorku dnia
2 kwietnia 2013 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 2 kwietnia 2013 r. został sporządzony w Nowym Jorku Traktat o handlu
bronią.

Po zaznajomieniu się z powyższym Traktatem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
oświadczam, że:

- został on uznany za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim
zawartych,
- jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony,
- będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej
Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Traktatu o handlu bronią, sporządzonego w Nowym Jorku
dnia 2 kwietnia 2013 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Traktatu o handlu bronią, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 2 kwietnia 2013 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem

Idea Traktatu o handlu bronią została po raz pierwszy zaprezentowana przez Wielką Brytanię w 2005 r. i uzyskała wsparcie Rady UE, która wezwała inne państwa do poparcia tej inicjatywy.

Od momentu przedstawienia tej inicjatywy na forum ONZ Rząd RP udzielał jej poparcia oraz brał aktywny udział w pracach zmierzających do jej doprecyzowania, ustalenia celów i przedmiotu tego Traktatu oraz zakresu jego stosowania.

Międzynarodowe uwarunkowania polityczne i ekonomiczne, które legły u podstaw tej inicjatywy, odwołują się do najszczytniejszych idei humanitarnych i dążenia do zapewnienia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz upowszechniania zasad przestrzegania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego.

Według różnych szacunków w wyniku użycia broni strzeleckiej i lekkiej, która znalazła się poza legalnym obiegiem, każdego roku ginie na świecie od 500 tys. do 2 mln ludzi. Szczególnie dotknięte przez skutki nielegalnego obrotu bronią są Afryka, gdzie do działań zbrojnych przeciwko ludności cywilnej angażowane są dzieci oraz Ameryka Południowa, gdzie nadmierna akumulacja broni działa na korzyść karteli narkotykowych i przestępczości zorganizowanej.

W wielu konfliktach zbrojnych o charakterze regionalnym i wewnętrznym jest wykorzystywana broń, która jest dostarczana z zewnątrz, wbrew przyjętej przez społeczność międzynarodową zasadzie przejrzystości w międzynarodowym handlu bronią. Głównymi ofiarami działań zbrojnych, które prowadzą często do wielu przestępstw i aktów terrorystycznych, stała się ludność cywilna, a w tym grupy najsłabsze: kobiety, dzieci i osoby starsze.

W latach 90. XX wieku na forach międzynarodowych podejmowano różne inicjatywy, których celem miało być wzmocnienie kontroli międzynarodowego obrotu bronią konwencjonalną. Odnosiły się one głównie do procedur związanych z przejrzystością w międzynarodowym handlu bronią, takich jak dobrowolna wymiana informacji o transferach broni konwencjonalnej (Rejestr ONZ transferów broni konwencjonalnej), czy Program działania Narodów Zjednoczonych na rzecz zapobiegania, zwalczania i likwidacji nielegalnego handlu bronią strzelecką i lekką we wszelkich jego aspektach

oraz międzynarodowy instrument umożliwiający państwom identyfikowanie i śledzenie, w odpowiednim czasie i w niezawodny sposób, nielegalnej broni strzeleckiej i lekkiej. Inicjatywy te mają ograniczony zakres oraz niewiążący i pozaumowny charakter, co oznacza całkowitą dobrowolność stosowania zasady przejrzystości, przewidzianej w tych instrumentach międzynarodowych.

Polska, zachowując od prawie 25 lat ciągłość swojej polityki zagranicznej w dziedzinie bezpieczeństwa i rozbrojenia, wypełnia dobrowolnie zobowiązania wobec podejmowanych pod auspicjami ONZ inicjatyw międzynarodowych zmierzających do objęcia kontrolą międzynarodowego obrotu bronią konwencjonalną i wspiera ich promowanie w państwach pozostających dotychczas poza ramami takiej kontroli.

Równoległym kierunkiem działań było zainicjowanie w latach 1995–1996 współpracy między zainteresowanymi państwami w ramach Porozumienia w sprawie kontroli eksportu broni konwencjonalnej i technologii podwójnego zastosowania, zwanego Porozumieniem z Wassenaar. Porozumienie to podkreśla zasadę przejrzystości w handlu bronią, definiuje listę towarów objętych kontrolą oraz określa zasady, którymi powinny kierować się państwa uczestniczące w Porozumieniu przy przyznawaniu zezwoleń eksportowych. Należy jednak zwrócić uwagę, iż z punktu widzenia prawa międzynarodowego Porozumienie z Wassenaar ma charakter nieformalny i jest jedynie zobowiązaniem politycznym dla państw uczestniczących. Ponadto Porozumienie, skupiając jedynie 41 państw (w tym wszystkie państwa członkowskie UE, z wyjątkiem Republiki Cypryjskiej) może być traktowane tylko jako rodzaj inicjatywy regionalnej, niemającej przełożenia na większość państw świata, w tym na największych producentów, eksporterów i importerów broni konwencjonalnej, pozostających poza ramami wyznaczonymi przez powyższe standardy. Ponadto należy wziąć pod uwagę, że każdy importer broni, nawet nieposiadający własnego przemysłu obronnego, staje się automatycznie potencjalnym eksporterem. Z tego powodu konieczne było ujednoczenie zasad regulujących międzynarodowy handel bronią na możliwie najwyższym, akceptowalnym przez wszystkich, poziomie. Dodatkowym, chociaż istotnym dla strony polskiej, elementem było także dążenie do wyrównywania prawnych warunków funkcjonowania eksporterów z państw pozostających do tej pory poza systemem kontroli z uwarunkowaniami już obowiązującymi eksporterów polskich.

Udział Polski we wszystkich wymienionych inicjatywach i porozumieniach, jak również wdrożenie do krajowego systemu prawnego kryteriów Wspólnego Stanowiska

Rady UE nr 2008/944/WPZiB było konsekwencją zaangażowania Polski w promowanie i upowszechnianie międzynarodowych norm w zakresie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz przyjęcia dorobku prawnego Unii Europejskiej w tym zakresie. Polska znalazła się w ten sposób w grupie państw stosujących najwyższe standardy kontroli eksportu broni. Oprócz oczywistych korzyści politycznych, daje to Polsce istotną przewagę w zakresie możliwości uzyskania zaawansowanych technologii oraz przynosi ułatwienia w zakresie wewnątrzunijnego obrotu, jednakże jednocześnie stawia polskich producentów i eksporterów broni w mniej korzystnych warunkach konkurencyjnych wobec podmiotów gospodarczych pochodzących z państw niestosujących się do podobnych reguł.

Powyższe uwarunkowania prowadzą do konkluzji o wyjątkowości i wysokiej wadze inicjatywy przyjęcia Traktatu o handlu bronią, jako pierwszego w historii współczesnego świata prawnie wiążącego instrumentu określającego zakres przedmiotowy i funkcjonalny kontroli eksportu broni, a przede wszystkim ustalający jednolite w skali globalnej kryteria oceny wniosków o wydanie zezwoleń na jej wywóz (eksport).

Istotną przesłanką do podjęcia prac nad Traktatem była także konkluzja, iż przyjęte w nim zasady ograniczające nielegalny międzynarodowy handel bronią będą jednocześnie stanowić ważny czynnik wzrostu handlu uprawnionego i odbywającego się w zgodzie z powszechnie akceptowanymi procedurami.

W grudniu 2006 roku Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych, przy poparciu delegacji RP, przyjęło rezolucję nr 63/240 dotyczącą przeprowadzenia konsultacji w sprawie zakresu i treści przyszłego Traktatu. W następstwie tej rezolucji w kolejnych latach przeprowadzono pod auspicjami ONZ prace Grupy Ekspertów Rządowych, Otwartej Grupy Roboczej i Komitetu Przygotowawczego do Konferencji dyplomatycznej w sprawie Traktatu, która odbyła się w dniach 2–27 lipca 2012 r. W dniach 18–28 marca 2013 r. Końcowa Konferencja ONZ wypracowała tekst Traktatu, który nie uzyskał jednakże konsensusu w wyniku sprzeciwu Syryjskiej Republiki Arabskiej, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i Islamskiej Republiki Iranu. Na wniosek grupy państw zainteresowanych przyjęciem Traktatu, w tym Polski, Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 2 kwietnia 2013 r. formalnie przyjęło tekst Traktatu o handlu bronią kwalifikowaną większością głosów (154 głosy – za,

wymienione trzy państwa głosowały przeciw, a 23 państwa wstrzymały się od głosu¹). We wszystkich etapach prac nad Traktatem Polska brała udział, popierała jego proces negocjacyjny i głosowała za jego przyjęciem. Traktat o handlu bronią został otwarty do podpisu w Nowym Jorku w dniu 3 czerwca 2013 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Traktat podpisał w dniu 1 lipca 2013 r. Stały Przedstawiciel RP przy Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.

2. Przedmiot i zakres Traktatu

Traktat o handlu bronią jest pierwszą umową międzynarodową w skali globalnej ustanawiającą prawnie wiążące standardy międzynarodowe w handlu bronią konwencjonalną, zapobiegającą i eliminującą nielegalny handel bronią konwencjonalną oraz zapobiegającą jej przekierowywaniu.

Celami Traktatu są umocnienie międzynarodowego i regionalnego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności, zmniejszanie ludzkiego cierpienia oraz promowanie współpracy, przejrzystości i odpowiedzialnego działania Państw Stron w dziedzinie międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną, co przyczyni się do budowania zaufania między Państwami Stronami Traktatu.

Traktat nie będzie utrudniać państwom legalnego sprzedawania, nabywania i posiadania broni dla ich bezpieczeństwa, porządku publicznego i samoobrony zgodnie z prawem międzynarodowym. Traktat nie odnosi się też do kwestii wewnątrz krajowego handlu bronią i jej posiadania przez osoby fizyczne i podmioty gospodarcze.

Art. 2 Traktatu określa, iż swoim zakresem obejmuje on czołgi bojowe, opancerzone pojazdy bojowe, wielkokalibrowe systemy artyleryjskie, samoloty bojowe, śmigłowce szturmowe, okręty wojenne, pociski i systemy raketowe oraz broń strzelecką i lekką.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 Traktatu działania składające się na międzynarodowy handel bronią obejmują wywóz (eksport), przywóz (import), tranzyt, przeładunek (będący w rozumieniu i praktyce państw członkowskich UE jednym z elementów procedury tranzytu) oraz pośrednictwo, zwane ogólnie „transferem”.

¹ Republika Angoli, Królestwo Bahrajnu, Republika Białorusi, Republika Boliwii, Chińska Republika Ludowa, Republika Kuby, Republika Ekwadoru, Arabska Republika Egiptu, Republika Fidzi, Republika Indii, Republika Indonezji, Państwo Kuwejt, Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna, Związek Myanmar, Republika Nikaragui, Sułtanat Omanu, Państwo Katar, Federacja Rosyjska, Królestwo Arabii Saudyjskiej, Demokratyczno-Socjalistyczna Republika Sri Lanki, Republika Sudanu, Królestwo Suazi, Republika Jemeńska.

W art. 3 i 4 Traktat stanowi o objęciu krajowymi systemami kontroli obrotu także amunicji oraz części i komponentów do uzbrojenia wymienionego w art. 2. Takie ich wyodrębnienie oznacza w praktyce, iż wprawdzie będą one podlegać postanowieniom Traktatu, ale nie będą objęte wszystkimi zobowiązaniami Państw Stron w dziedzinie przejrzystości.

Traktat ustanawia zakazy transferu broni w przypadku, gdy transfer ten naruszałby zobowiązania wynikające ze środków przyjętych przez Radę Bezpieczeństwa ONZ, zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych, których dane państwo jest stroną oraz w przypadku, gdy broń byłaby wykorzystywana do popełnienia zbrodni ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, poważnych naruszeń Konwencji Genewskich z 1949 r. i innych zbrodni wojennych określonych w umowach międzynarodowych, których dane Państwo jest stroną.

Traktat przewiduje obowiązek oceny wniosków o wyrażenie zgody na dokonanie transferów w celu zagwarantowania, że broń konwencjonalna, jej części i komponenty oraz amunicja nie będą wykorzystywane przez państwo importujące do naruszenia lub zagrożenia pokoju i bezpieczeństwa, popełnienia i ułatwienia popełnienia poważnego naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych norm dotyczących praw człowieka, przestępstw ustanowionych w umowach międzynarodowych dotyczących terroryzmu i międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz w celu zapobieżenia jej nieuprawnionemu przekierowywaniu.

Traktat zwiększa przejrzystość handlu bronią poprzez wprowadzenie wymogu prowadzenia i przekazywania Sekretariatowi i innym Państwom Stronom informacji o dokonanych transferach broni. Traktat przewiduje też obowiązek podjęcia przez każde Państwo Stronę uczestniczące w transferze broni konwencjonalnej środków zapobiegających przekierowaniu broni konwencjonalnej. Ponadto Traktat określa zasady współpracy międzynarodowej i zasady pomocy międzynarodowej w zakresie jego wykonywania.

Żadne z postanowień Traktatu nie wykracza poza obowiązujące już przepisy prawa polskiego, w tym prawa Unii Europejskiej i zasady systemu kontroli obrotu bronią.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zakres przedmiotowy Traktatu obejmuje zagadnienia uregulowane w następujących przepisach prawa polskiego:

- 1) ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 194),
- 2) akty wykonawcze do ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania pokoju i bezpieczeństwa, w tym:
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki Z Dnia 13 Maja 2013 R. W Sprawie Zakresu Informacji Przekazywanych Organowi Kontroli Obrotu Przez Podmiot Dokonujący Obrotu Towarami O Znaczeniu Strategicznym W Ramach Zezwoleń Generalnych (Dz. U. poz. 620),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 10 maja 2013 r. w sprawie ewidencji obrotu towarami o znaczeniu strategicznym (Dz. U. poz. 619),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie wykazu uzbrojenia, na obrót którym jest wymagane zezwolenie (Dz. U. poz. 541),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie krajowego zezwolenia generalnego (Dz. U. poz. 893),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie wzoru certyfikatu importowego (Dz. U. poz. 923),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie wzorów wniosków oraz zezwoleń na obrót towarami o znaczeniu strategicznym (Dz. U. poz. 924),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 12 kwietnia 2013 r. w sprawie wykazu jednostek certyfikujących upoważnionych do prowadzenia certyfikacji zgodności i kontroli zgodności funkcjonowania wewnętrznego systemu kontroli (Dz. U. poz. 525),
 - rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 25 stycznia 2011 r. w sprawie wzoru upoważnienia do przeprowadzania kontroli obrotu towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. Nr 33, poz. 163),

- rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z 22 września 2004 r. w sprawie sposobu prowadzenia rejestru udzielonych zezwoleń indywidualnych lub globalnych oraz osób fizycznych lub prawnych korzystających z zezwoleń generalnych (Dz. U. Nr 214, poz. 2174),
 - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 1 lipca 2013 r. w sprawie wzoru certyfikatu weryfikacji dostawy oraz sposobu ewidencjonowania wydanych certyfikatów (Dz. U. poz. 774),
 - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie urzędów celnych, w których może być dokonywany wywóz, przywóz i tranzyt towarów o znaczeniu strategicznym (Dz. U. poz. 754),
 - rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 2 grudnia 2013 r. w sprawie wzoru raportu z faktycznego wykonania wywozu uzbrojenia (Dz. U. poz. 1576),
- 3) ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z późn. zm.),
 - 4) ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z późn. zm.),
 - 5) ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (tekst jednolity Dz. U. poz. 1329, z późn. zm.),
 - 6) Wspólne stanowisko Rady nr 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określające wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego (Dz. U. UE L 335 z 13.12.2008, str. 99–103),
 - 7) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (Dz. U. UE L 146 z 10.06.2009, str. 1–36 z późn. zm.),
 - 8) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (Protokół NZ w sprawie broni

palnej) oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. U. UE L 94/1 z 30.03.2012, str. 1–15).

Postanowienia Traktatu określające jego zakres przedmiotowy pokrywają się z obowiązującymi regulacjami krajowymi dotyczącymi uzbrojenia i sprzętu wojskowego objętego kontrolą, jak też kontrolowanych form obrotu tymi towarami: wywozu (eksportu), przywozu (importu), pośrednictwa oraz tranzytu, w tym również tranzytu, w trakcie którego następuje przeładunek. Według prawa unijnego i zgodnie z praktyką państw członkowskich UE przeładunek nie jest traktowany jako odrębna forma obrotu, jest jednym z elementów procedury tranzytu. Po wejściu w życie Traktatu w stosunku do Polski przeładunek nadal będzie odbywał się na podstawie zezwolenia na tranzyt. Nie będzie on wymagał odrębnego zezwolenia, a kontrola przeładunku będzie realizowana poprzez licencjonowanie tranzytu.

Przeprowadzona przez właściwe ministerstwa pozytywna ocena efektywności mechanizmów monitorowania w Polsce przywozu (importu) broni wykazała brak potrzeby nowelizacji przepisów prawa krajowego w tym zakresie. Art. 8 ust. 2 Traktatu wprowadza jedynie możliwość objęcia kontrolą przywozu (importu), fakultatywnie, stanowiąc o możliwości wprowadzenia licencjonowania, co wymagałoby zaktualizowania i rozszerzenia wykazu uzbrojenia objętego kontrolą przywozu (importu). Wykaz ten implementowany jest rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie wykazu uzbrojenia, na obrót którym jest wymagane zezwolenie. Traktat dopuszcza także możliwość ustanowienia innych sposobów monitorowania przywozu (importu) na podstawie przepisów prawa krajowego.

Traktat o handlu bronią wchodzi częściowo w zakres wyłącznych kompetencji UE, a w części pozostaje w kompetencji państw członkowskich. W odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres wyłącznych kompetencji UE została przyjęta decyzja Rady z dnia 3 marca 2014 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikacji, w interesie Unii Europejskiej, Traktatu o handlu bronią (Dz. U. UE L 89/44 z 25.03.2014, str. 46). Decyzja ta ma istotne znaczenie z formalnoprawnego punktu widzenia i związana jest z faktem, iż zakresem Traktatu będą objęte transfery uzbrojenia lub jego części i komponentów dokonywane między państwami członkowskimi UE. Operacje te są przedmiotem prawa unijnego i pozostają w zakresie wyłącznych kompetencji UE.

Wobec faktu, iż Traktat nie przewiduje możliwości związania się nim przez regionalne organizacje integracyjne, Unia Europejska zobowiązana była do przyjęcia ww. decyzji w celu przekazania państwom członkowskim upoważnienia do ratyfikacji Traktatu także w obszarze pozostającym w zakresie jej kompetencji (wewnątrzunijne transfery uzbrojenia). Na podjęcie tej decyzji wyraził zgodę Parlament Europejski w dniu 5 lutego 2014 r.

Uzasadnienie do wyżej wymienionej decyzji Rady z dnia 3 marca 2014 roku upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikacji, w interesie Unii Europejskiej, Traktatu o handlu bronią, wskazuje też wyraźnie, że postanowienia Traktatu pozostają w zgodności z prawem UE. Traktat nie wymaga wprowadzenia zmian w przepisach prawa UE obowiązujących w tym zakresie.

4. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne związane z wejściem w życie Traktatu o handlu bronią

Skutki społeczne i gospodarcze

Wejście w życie Traktatu nie przyniesie bezpośrednich skutków społecznych, ani gospodarczych. Zakłada się, że ustanowienie wspólnych standardów kontroli obrotu bronią wpłynie na wyrównanie warunków konkurencyjności na rynku i eliminację nieuczciwej konkurencji zagranicznej, dyskryminującej czasami eksporterów i producentów krajowych.

Skutki finansowe

Wejście w życie Traktatu przyniesie skutki finansowe, jednakże na obecnym etapie nie jest możliwe określenie ich wysokości. Artykuł 17 ust. 3 Traktatu przewiduje, że Konferencja Państw Stron przyjmie zasady finansowania Konferencji i innych instytucji pomocniczych, które może ustanowić, a także postanowienia finansowe dotyczące funkcjonowania Sekretariatu. Pierwsze posiedzenie Konferencji dotyczące tej kwestii powinno odbyć się nie później, niż w ciągu roku od wejścia w życie Traktatu. W przypadku przyjęcia przez Konferencję postanowień dotyczących zobowiązań finansowych Państw Stron składki o ustalonej wysokości będą płacone z budżetu Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Obecnie określenie wysokości ewentualnych składek i daty powstania zobowiązania finansowego nie jest więc możliwe.

W art. 16 ust. 3 Traktat ustanawia także fundusz powierniczy w celu wspierania państw potrzebujących pomocy międzynarodowej w zakresie wykonania tego Traktatu. Wpłaty

Państw Stron na rzecz tego funduszu będą miały charakter dobrowolny. Ewentualne wpłaty na fundusz powierniczy byłyby również finansowane z budżetu Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Skutki polityczne

Wejście w życie Traktatu o handlu bronią przyczyni się do upowszechnienia w skali globalnej prawnie wiążących standardów w zakresie transferów broni konwencjonalnej oraz do zapobiegania i wyeliminowania nielegalnego handlu bronią konwencjonalną. Traktat pozwoli na upowszechnienie obowiązujących w Unii Europejskiej kryteriów wydawania zezwoleń na dokonywanie międzynarodowych transferów uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Traktat zapewni też większą odpowiedzialność i przejrzystość w zakresie handlu bronią konwencjonalną w skali globalnej. Tym samym Traktat może przynieść pozytywne skutki w zakresie wzmocnienia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa w skali globalnej, poszanowania przestrzegania norm międzynarodowych dotyczących praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego, zapobiegania terroryzmowi i międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz może stanowić wsparcie dla prowadzonych działań humanitarnych.

W wymiarze krajowym Traktat pozwoli na umocnienie międzynarodowej pozycji i wizerunku Polski jako państwa aktywnie działającego na rzecz umocnienia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.

Skutki prawne

Związanie się Traktatem nie będzie wymagać wydania nowych przepisów prawnych, ani wprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach prawa krajowego. Nie jest wymagana nowelizacja aktów wykonawczych w części dotyczącej wywozu (eksportu) uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Celowe jest natomiast stałe monitorowanie istniejących przepisów prawnych regulujących wewnątrz krajowy obrót bronią pod kątem oceny ich wystarczalności dla kontroli przywozu (importu) broni. W przypadku uznania w przyszłości za niezbędne wprowadzenia regulacji prawnej w zakresie licencjonowania przywozu (importu), wskazana będzie odpowiednia nowelizacja rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie wykazu uzbrojenia, na obrót którym jest wymagane zezwolenie.

Zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Traktat o handlu bronią jako umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą

wyrażoną w ustawie będzie miała pierwszeństwo w polskim porządku prawnym przed ustawą, jeżeli ustawy nie da się pogodzić z postanowieniami Traktatu.

5. Wyjaśnienie trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824, z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 11, poz. 676) ratyfikacji podlegają umowy międzynarodowe, o których mowa w art. 89 i art. 90 Konstytucji RP oraz inne umowy międzynarodowe, które przewidują wymóg ratyfikacji albo ją dopuszczają, a szczególne okoliczności to uzasadniają. Traktat o handlu bronią spełnia przesłankę określoną w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP, dotyczy bowiem spraw uregulowanych w ustawie. W związku z powyższym, proponuje się, aby właściwym trybem związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem była ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Zgodnie z art. 22 Traktatu o handlu bronią wejdzie on w życie 90. dnia od daty złożenia pięćdziesiątego dokumentu ratyfikacyjnego depozytariuszowi. Po ratyfikowaniu Traktatu o handlu bronią i jego ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw, będzie on, zgodnie z art. 91 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., stanowił część krajowego porządku prawnego i będzie bezpośrednio stosowany.

6. Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Traktat o handlu bronią

Wykonanie Traktatu o handlu bronią spoczywać będzie, według właściwości na:

- 1) Ministrze Spraw Zagranicznych – w zakresie reprezentowania Rzeczypospolitej Polskiej w kontaktach z Państwami Stronami Traktatu i Sekretarzem Generalnym ONZ, sporządzania pierwszego raportu i corocznych raportów o wykonaniu Traktatu oraz koordynacji podejmowanych przez Rzeczpospolitą Polską działań w ramach międzynarodowych inicjatyw pomocowych,
- 2) Ministrze Gospodarki – organie kontroli obrotu,
- 3) Ministrze Finansów, Ministrze Obrony Narodowej, Ministrze Spraw Wewnętrznych, Szefie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefie Agencji Wywiadu – organach opiniujących w zakresie kontroli obrotu,
- 4) Ministrze Finansów, Ministrze Obrony Narodowej, Ministrze Spraw Wewnętrznych i Szefie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – organach

sprawujących nadzór i kontrolę w zakresie posiadanych kompetencji w sprawach związanych z realizacją obrotu,

- 5) Każdym z wyżej wymienionych organów w zakresie przekazywania danych niezbędnych do sporządzania raportów o wykonaniu Traktatu i w zakresie włączania się w programy pomocowe w ramach realizacji założonych celów polityki zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej.

Traktat dotyczy też innych podmiotów krajowych: osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, biorących udział w międzynarodowym handlu bronią konwencjonalną.

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2014 roku

Informacja o zakresie i wynikach przeprowadzonego postępowania uzgadniającego wniosków o wyrażenie zgody na ratyfikację Traktatu o handlu bronią, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 2 kwietnia 2013 roku

Projekt wniosku o wyrażenie zgody na ratyfikację Traktatu o handlu bronią został uzgodniony z następującymi organami:

- 1) Ministrem Gospodarki,
- 2) Ministrem Finansów,
- 3) Ministrem Obrony Narodowej,
- 4) Ministrem Spraw Wewnętrznych,
- 5) Prezesem Rządowego Centrum Legislacji,
- 5) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i
- 6) Szefem Agencji Wywiadu.

W trakcie konsultacji międzyresortowych uwagi do projektu wniosku o ratyfikację Traktatu o handlu bronią, uzasadnienia wniosku i tekstu polskiego Traktatu zgłosił jedynie Prezes Rządowego Centrum Legislacji pismem nr RCL.DPA-511-74/14 z dnia 14 kwietnia 2014 roku.

Wszystkie uwagi zgłoszone przez Prezesa Rządowego Centrum Legislacji zostały uwzględnione.

Wykaz Państw Sygnatariuszy Traktatu o handlu bronią

Lp.	Państwo Sygnatariusz Traktatu o handlu bronią	Data podpisania
1.	Republika Albanii	03.06.2013
2.	Republika Angoli	24.09.2013
3.	Antigua i Barbuda	03.06.2013
4.	Republika Argentyńska	03.06.2013
5.	Związek Australijski	03.06.2013
6.	Republika Austrii	03.06.2013
7.	Wspólnota Bahamów	03.06.2013
8.	Królestwo Bahrajnu	21.11.2013
9.	Ludowa Republika Bangladeszu	26.09.2013
10.	Barbados	25.09.2013
11.	Królestwo Belgii	03.06.2013
12.	Belize	03.06.2013
13.	Republika Beninu	03.06.2013
14.	Bośnia i Hercegowina	25.09.2013
15.	Federacyjna Republika Brazylii	03.06.2013
16.	Republika Bułgarii	02.07.2013
17.	Burkina Faso	03.06.2013
18.	Republika Burundi	03.06.2013
19.	Republika Chile	03.06.2013
20.	Republika Chorwacji	03.06.2013
21.	Republika Cypryjska	03.06.2013
22.	Republika Czadu	25.09.2013
23.	Republika Czarnogóry	03.06.2013
24.	Republika Czeska	03.06.2013
25.	Królestwo Danii	03.06.2013
26.	Republika Dominikańska	03.06.2013
27.	Wspólnota Dominiki	01.10.2013
28.	Republika Dżibuti	03.06.2013
29.	Republika Estońska	03.06.2013
30.	Republika Filipin	25.09.2013

31.	Republika Finlandii	03.06.2013
32.	Republika Francuska	03.06.2013
33.	Republika Gabońska	25.09.2013
34.	Republika Ghany	24.09.2013
35.	Republika Grecka	03.06.2013
36.	Grenada	03.06.2013
37.	Kooperacyjna Republika Gujany	03.06.2013
38.	Republika Gwatemali	24.06.2013
39.	Republika Gwinei	29.07.2013
40.	Republika Gwinei Bissau	26.09.2013
41.	Republiki Haiti	21.03.2014
42.	Królestwo Hiszpanii	03.06.2013
43.	Republika Hondurasu	25.09.2013
44.	Irlandia	03.06.2013
45.	Republika Islandii	03.06.2013
46.	Jamajka	03.06.2013
47.	Japonia	03.06.2013
48.	Królestwo Kambodży	18.10.2013
49.	Republika Kiribati	25.09.2013
50.	Republika Kolumbii	24.09.2013
51.	Związek Komorów	26.09.2013
52.	Republika Konga	25.09.2013
53.	Republika Korei	03.06.2013
54.	Republika Kostaryki	03.06.2013
55.	Królestwo Lesotho	25.09.2013
56.	Republika Liberii	04.06.2013
57.	Państwo Libia	09.07.2013
58.	Księstwo Liechtensteinu	03.06.2013
59.	Republika Litewska	03.06.2013
60.	Wielkie Księstwo Luksemburga	03.06.2013
61.	Republika Łotewska	03.06.2013
62.	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	25.09.2013
63.	Republika Madagaskaru	25.09.2013

64.	Malezja	26.09.2013
65.	Republika Mali	03.06.2013
66.	Republika Malawi	09.01.2014
67.	Republika Malty	03.06.2013
68.	Islamska Republika Mauretanii	03.06.2013
69.	Meksykańskie Stany Zjednoczone	03.06.2013
70.	Republika Mołdowy	10.09.2013
71.	Mongolia	24.09.2013
72.	Republika Mozambiku	03.06.2013
73.	Republika Nauru	25.09.2013
74.	Królestwo Niderlandów	03.06.2013
75.	Republika Federalna Niemiec	03.06.2013
76.	Republika Nigru	24.03.2014
77.	Federalna Republika Nigerii	12.08.2013
78.	Królestwo Norwegii	03.06.2013
79.	Nowa Zelandia	03.06.2013
80.	Republika Palau	03.06.2013
81.	Republika Panamy	03.06.2013
82.	Republika Paragwaju	19.06.2013
83.	Republika Peru	24.09.2013
84.	Republika Południowej Afryki	25.09.2013
85.	Republika Portugalska	03.06.2013
86.	Republika Rwandy	05.06.2013
87.	Rumunia	03.06.2013
88.	Rzeczpospolita Polska	01.07.2013
89.	Federacja Saint Kitts i Nevis	05.06.2013
90.	Saint Lucia	03.06.2013
91.	Saint Vincent i Grenadyny	03.06.2013
92.	Republika Salwadoru	05.06.2013
93.	Niezależne Państwo Samoa	25.09.2013
94.	Republika Senegalu	03.06.2013

95.	Republika Serbii	12.08.2013
96.	Republika Seszeli	03.06.2013
97.	Republika Sierra Leone	25.09.2013
98.	Republika Słowacka	10.06.2013
99.	Republika Słowenii	03.06.2013
100.	Stany Zjednoczone Ameryki	25.09.2013
101.	Królestwo Suazi	04.09.2013
102.	Republika Surinamu	03.06.2013
103.	Konfederacja Szwajcarska	03.06.2013
104.	Królestwo Szwecji	03.06.2013
105.	Zjednoczona Republika Tanzanii	03.06.2013
106.	Republika Togijska	03.06.2013
107.	Republika Trynidadu i Tobago	03.06.2013
108.	Republika Turcji	02.07.2013
109.	Tuvalu	03.06.2013
110.	Wschodnia Republika Urugwaju	03.06.2013
111.	Republika Vanuatu	26.07.2013
112.	Węgry	03.06.2013
113.	Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	03.06.2013
114.	Republika Włoska	03.06.2013
115.	Republika Wybrzeża Kości Słoniowej	03.06.2013
116.	Republika Zambii	25.09.2013
117.	Republika Zielonego Przylądka	25.09.2013
118.	Zjednoczone Emiraty Arabskie	09.07.2013

Wykaz Państw Stron Traktatu o handlu bronią

Lp.	Państwo Strona Traktatu o handlu bronią	Data ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia
1.	Republika Albanii	19.03.2014
2.	Antigua i Barbuda	12.08.2013
3.	Republika Bułgarii	02.04.2014
4.	Republika Chorwacji	02.04.2014
5.	Królestwo Danii	02.04.2014
6.	Republika Estońska	02.04.2014
7.	Republika Finlandii	02.04.2014
8.	Republika Francuska	02.04.2014
9.	Grenada	21.10.2013
10.	Kooperacyjna Republika Gujany	04.07.2013
11.	Królestwo Hiszpanii	02.04.2014
12.	Irlandia	02.04.2014
13.	Republika Islandii	02.07.2013
14.	Republika Kostaryki	25.09.2013
15.	Republika Łotewska	02.04.2014
16.	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	06.03.2014
17.	Republika Mali	03.12.2013
18.	Republika Malty	02.04.2014
19.	Meksykańskie Stany Zjednoczone	25.09.2013
20.	Republika Federalna Niemiec	02.04.2014
21.	Federalna Republika Nigerii	12.08.2013
22.	Królestwo Norwegii	12.02.2014
23.	Republika Panamy	11.02.2014
24.	Rumunia	02.04.2014
25.	Republika Salvadoru	02.04.2014
26.	Republika Słowacka	02.04.2014
27.	Republika Słowenii	02.04.2014
28.	Republika Trynidadu i Tobago	25.09.2013
29.	Węgry	02.04.2014
30.	Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	02.04.2014
31.	Republika Włoska	02.04.2014



TRAKTAT O HANDLU BRONIĄ

Preambuła

Państwa Strony niniejszego Traktatu,

kierując się celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych,

odwołując się do artykułu 26 Karty Narodów Zjednoczonych, który wyraża dążenie do zapewnienia i utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, przy jak najmniejszym zużyciu światowych zasobów ludzkich i gospodarczych na zbrojenia,

podkreślając potrzebę zapobiegania i wyeliminowania nielegalnego handlu bronią konwencjonalną oraz zapobiegania przekierowywaniu tego rodzaju broni na nielegalny rynek, do nieuprawnionego wykorzystania końcowego lub w ręce nieuprawnionych użytkowników końcowych, w tym w celu popełnienia aktów terrorystycznych,

uznając uprawnione interesy Państw w dziedzinie polityki, bezpieczeństwa, gospodarki i handlu dotyczące międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną,

potwierdzając suwerenne prawo każdego Państwa do wyłącznego regulowania i kontrolowania na własnym terytorium kwestii dotyczących broni konwencjonalnej, zgodnie z systemem prawnym lub konstytucyjnym danego Państwa,

przyjmując, że pokój i bezpieczeństwo, rozwój oraz prawa człowieka stanowią filary systemu Narodów Zjednoczonych oraz fundament zbiorowego bezpieczeństwa, a także uznając, że rozwój, pokój i bezpieczeństwo oraz prawa człowieka są współzależne i wzajemnie się umacniają,

odwołując się do Wytycznych Komisji Narodów Zjednoczonych do Spraw Rozbrojenia dotyczących międzynarodowych transferów broni w kontekście rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 46/36H z dnia 6 grudnia 1991 roku,

odnotowując wkład wniesiony przez Program Działania Narodów Zjednoczonych na rzecz zapobiegania, zwalczania i likwidacji nielegalnego handlu bronią strzelecką i lekką we wszelkich jego aspektach, jak również Protokół przeciwko nielegalnej produkcji i handlowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, a także Międzynarodowy Instrument umożliwiający państwom identyfikowanie i śledzenie, w odpowiednim czasie i w niezawodny sposób, nielegalnej broni strzeleckiej i lekkiej,

uwzględniając konsekwencje nielegalnego i nieuregulowanego handlu bronią konwencjonalną w sferze bezpieczeństwa, społecznej, gospodarczej i humanitarnej,

mając na uwadze, że ludność cywilna zwłaszcza kobiety i dzieci stanowią ogromną większość tych, którzy są dotknięci konfliktem zbrojnym i przemocą z użyciem broni,

uznając ponadto wyzwania, z jakimi muszą mierzyć się ofiary konfliktów zbrojnych, a także potrzebę ich należytej opieki, rehabilitacji oraz społecznej i ekonomicznej integracji,

podkreślając, że postanowienia niniejszego Traktatu nie stoją na przeszkodzie w utrzymywaniu i przyjmowaniu przez Państwa dodatkowych skutecznych środków sprzyjających realizacji przedmiotu i celu tego Traktatu,

mając na uwadze legalny handel i własność oraz użytkowanie niektórych rodzajów broni konwencjonalnej związanych z działalnością rekreacyjną, kulturalną, historyczną i sportową, jeżeli ten handel, własność i użytkowanie są dozwolone i prawnie chronione,

mając także na uwadze rolę, jaką organizacje regionalne mogą odegrać pomagając Państwom Stronom, na ich wniosek, w wykonaniu tego Traktatu,

uznając dobrowolną i aktywną rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie, w tym organizacje pozarządowe i przemysł, mogą odegrać w zwiększaniu świadomości w odniesieniu do przedmiotu i celu tego Traktatu oraz we wspieraniu jego wykonania,

przyjmując, że uregulowanie międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną oraz zapobieganie jej przekierowywaniu nie powinno utrudniać międzynarodowej współpracy oraz legalnego handlu uzbrojeniem, sprzętem i technologią w celach pokojowych,

podkreślając dążenie do osiągnięcia powszechnego stosowania tego Traktatu,

zdecydowane działać zgodnie z poniższymi zasadami;

Zasady

- Niezbywalne prawo wszystkich Państw do indywidualnej lub zbiorowej samoobrony potwierdzone w artykule 51 Karty Narodów Zjednoczonych;
- Załatwianie sporów międzynarodowych środkami pokojowymi w taki sposób, aby nie dopuścić do zagrożenia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz sprawiedliwości, zgodnie z artykułem 2 ust. 3 Karty Narodów Zjednoczonych;
- Powstrzymywanie się w stosunkach międzynarodowych od stosowania groźby lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej lub niepodległości politycznej któregośkolwiek Państwa bądź w jakikolwiek inny sposób niezgodny z celami Narodów Zjednoczonych, zgodnie z artykułem 2 ust. 4 Karty Narodów Zjednoczonych;
- Nieinterweniowanie w sprawach, które z istoty swej należą do kompetencji wewnętrznej któregośkolwiek Państwa, zgodnie z artykułem 2 ust. 7 Karty Narodów Zjednoczonych;

- Poszanowanie i zapewnienie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym Konwencji Genewskich z 1949 roku oraz poszanowanie i zapewnienie poszanowania praw człowieka, w tym Karty Narodów Zjednoczonych i Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka;
- Odpowiedzialność wszystkich Państw, zgodnie z ich odpowiednimi zobowiązaniami międzynarodowymi, za skuteczne uregulowanie międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną oraz za zapobieganie jej przekierowywaniu, jak również podstawową odpowiedzialność wszystkich Państw za utworzenie i wdrożenie narodowych systemów kontroli;
- Poszanowanie uprawnionych interesów Państw do nabywania broni konwencjonalnej w celu realizacji prawa do samoobrony i operacji utrzymania pokoju, oraz do produkcji, wywozu, przywozu i transferu broni konwencjonalnej;
- Wykonywanie tego Traktatu w sposób konsekwentny, obiektywny i niedyskryminujący,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1 Przedmiot i cel

Przedmiotem tego Traktatu jest:

- ustanowienie i doskonalenie najwyższych możliwych wspólnych międzynarodowych standardów regulujących międzynarodowy handel bronią konwencjonalną;
- zapobieganie i wyeliminowanie nielegalnego handlu bronią konwencjonalną oraz zapobieganie przekierowywaniu broni konwencjonalnej;

w celu:

- umocnienia międzynarodowego i regionalnego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności;
- zmniejszenia ludzkiego cierpienia;
- promowania współpracy, przejrzystości i odpowiedzialnego działania Państw Stron w dziedzinie międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną i w ten sposób budowania zaufania między Państwami Stronami.

Artykuł 2 Zakres

1. Traktat ten stosuje się do wszystkich broni konwencjonalnych w ramach następujących kategorii:

- (a) czołgi bojowe;
- (b) opancerzone pojazdy bojowe;
- (c) wielkokalibrowe systemy artyleryjskie;

- (d) samoloty bojowe;
- (e) śmigłowce szturmowe;
- (f) okręty wojenne;
- (g) pociski i systemy raketowe; oraz
- (h) broń strzelecka i lekka.

2. Dla celów tego Traktatu działania składające się na międzynarodowy handel obejmują wywóz, przywóz, tranzyt, przeładunek oraz pośrednictwo zwane dalej „transferem.”

3. Traktat ten nie stosuje się do międzynarodowego przemieszczania broni konwencjonalnej dokonywanego przez Państwo Stronę lub w jego imieniu w celu jej użytkowania, pod warunkiem że broń konwencjonalna pozostaje własnością tego Państwa Strony.

Artykuł 3 Amunicja

Każde Państwo Strona utworzy i będzie utrzymywać narodowy system kontroli w celu uregulowania wywozu amunicji wystrzeliwanej, odpalanej lub dostarczanej przez broń konwencjonalną, o której mowa w artykule 2 ust. 1 i będzie stosować artykułu 6 i artykuł 7 przed wyrażeniem zgody na wywóz tej amunicji.

Artykuł 4 Części i komponenty

Każde Państwo Strona utworzy i będzie utrzymywać narodowy system kontroli w celu uregulowania wywozu części i komponentów, w przypadkach gdy ich wywóz umożliwi montaż broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, i będzie stosować artykuł 6 i artykuł 7 przed wyrażeniem zgody na wywóz tych części i komponentów.

Artykuł 5 Ogólne wykonanie Traktatu

1. Każde Państwo Strona będzie wykonywać ten Traktat w sposób konsekwentny, obiektywny i niedyskryminujący, mając na względzie zasady wymienione w tym Traktacie.

2. Każde Państwo Strona utworzy i będzie utrzymywać narodowy system kontroli, w tym narodową listę kontrolną, w celu wykonania postanowień tego Traktatu.

3. Każde Państwo Strona jest zachęcane do stosowania postanowień tego Traktatu do jak najszerszego zakresu broni konwencjonalnej. Narodowe definicje kategorii, o których mowa w artykule 2 ust. 1 lit. (a)-(g), nie mogą być węższe niż opisy użyte w Rejestrze Broni Konwencjonalnej Narodów Zjednoczonych w chwili wejścia w życie tego Traktatu. W przypadku kategorii, o której mowa w artykule 2 ust. 1 lit. (h), definicje narodowe nie mogą być węższe niż opisy użyte w stosownych instrumentach Narodów Zjednoczonych w chwili wejścia w życie tego Traktatu.

4. Każde Państwo Strona, zgodnie z prawem krajowym, złoży narodową listę kontrolną w Sekretariacie, który udostępni ją innym Państwom Stronom. Państwa Strony są zachęcane do podawania narodowych list kontrolnych do publicznej wiadomości.

5. Każde Państwo Strona podejmie środki niezbędne do wykonania postanowień tego Traktatu i wyznaczy właściwe władze krajowe w celu zapewnienia skutecznego i przejrzystego narodowego systemu kontroli, który będzie regulował transfer broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, oraz elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4.

6. Każde Państwo Strona wyznaczy jeden lub więcej narodowych punktów kontaktowych w celu wymiany informacji w sprawach związanych z wykonaniem tego Traktatu. Każde Państwo Strona powiadomi Sekretariat ustanowiony na mocy artykułu 18 o swoim narodowym punkcie kontaktowym/narodowych punktach kontaktowych i będzie przekazywać aktualne informacje.

Artykuł 6 **Zakazy**

1. Państwo Strona nie wyrazi zgody na transfer broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, ani elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, jeżeli transfer ten naruszałby jego zobowiązania wynikające ze środków przyjętych przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, działającą zgodnie z rozdziałem VII Karty Narodów Zjednoczonych, w szczególności embarga na broń.

2. Państwo Strona nie wyrazi zgody na transfer broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, ani elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, jeżeli transfer ten naruszałby jego odpowiednie zobowiązania międzynarodowe wynikające z umów międzynarodowych, których Państwo to jest stroną, w szczególności umów dotyczących transferu lub nielegalnego przekazywania broni konwencjonalnej.

3. Państwo Strona nie wyrazi zgody na transfer broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, ani elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, jeżeli w trakcie wyrażania zgody będzie dysponowało wiedzą, że ta broń lub elementy do tej broni byłyby wykorzystywane do popełnienia ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, poważnych naruszeń Konwencji Genewskich z 1949 roku, ataków wymierzonych w obiekty cywilne lub ludność cywilną objęte ochroną, jak również do popełniania innych zbrodni wojennych zdefiniowanych w umowach międzynarodowych, których jest ono Stroną.

Artykuł 7 **Wywóz i ocena wywozu**

1. Jeżeli wywóz nie jest zabroniony na podstawie artykułu 6, każde eksportujące Państwo Strona, przed wyrażeniem zgody na wywóz broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, lub elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, w ramach własnej jurysdykcji i zgodnie

z narodowym systemem kontroli, oceni w sposób obiektywny i niedyskryminujący, uwzględniając istotne czynniki, w tym informacje udostępnione przez Państwo importujące zgodnie z artykułem 8 ust. 1, czy taka broń konwencjonalna lub elementy:

(a) przyczyniłyby się do umocnienia lub zagrożenia pokoju i bezpieczeństwa;

(b) mogłyby zostać wykorzystane do:

(i) popełnienia lub ułatwienia popełnienia poważnego naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego;

(ii) popełnienia lub ułatwienia popełnienia poważnego naruszenia międzynarodowych norm dotyczących praw człowieka;

(iii) popełnienia lub ułatwienia popełnienia przestępstwa określonego w umowach międzynarodowych lub protokołach dotyczących terroryzmu, których Państwo importujące jest stroną; lub

(iv) popełnienia lub ułatwienia popełnienia przestępstwa określonego w umowach międzynarodowych lub protokołach dotyczących międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, których Państwo eksportujące jest stroną.

2. Eksportujące Państwo Strona rozważy także możliwość podjęcia środków w celu złagodzenia zagrożeń wymienionych w ust. 1 lit. (a) i (b), takich jak środki budowy zaufania lub programy opracowywane i uzgadniane wspólnie przez Państwa eksportujące i importujące.

3. Jeżeli po przeprowadzeniu oceny i rozważeniu dostępnych środków łagodzących Państwo eksportujące uzna, że istnieje dominujące ryzyko zaistnienia jakichkolwiek negatywnych konsekwencji, o których mowa w ust. 1, eksportujące Państwo Strona nie wyrazi zgody na wywóz.

4. Dokonując oceny, eksportujące Państwo Strona uwzględni ryzyko wykorzystania broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, lub elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, do popełnienia lub ułatwienia popełnienia poważnych aktów przemocy ze względu na płeć lub poważnych aktów przemocy wobec kobiet i dzieci.

5. Każde eksportujące Państwo Strona podejmie środki w celu zapewnienia, aby wszystkie zgody na wywóz broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, lub elementów, o których mowa w artykule 3 i artykule 4, były szczegółowe i wydawane przed dokonaniem wywozu.

6. Każde eksportujące Państwo Strona udostępni, na wniosek, stosowne informacje na temat danej zgody importującemu Państwu Stronie oraz Państwu tranzytu lub Państwu przeładunku, zgodnie z prawem krajowym, praktyką lub polityką wewnętrzną.

7. Jeżeli po wydaniu zgody eksportujące Państwo Strona uzyska nowe istotne informacje, jest zachęcane do dokonania ponownej oceny zgody po konsultacjach, w razie potrzeby, z Państwem importującym.

Artykuł 8

Przywóz

1. Każde importujące Państwo Strona podejmie środki w celu udostępnienia, zgodnie z prawem krajowym i na jego wniosek, eksportującemu Państwu Stronie stosownych i istotnych informacji ułatwiających dokonanie przez Państwo Stronę przeprowadzenie narodowej oceny wywozu zgodnie z artykułem 7. Takie środki mogą obejmować dokumentację dotyczącą końcowego wykorzystania lub końcowego użytkownika.
2. Każde importujące Państwo Strona podejmie środki, które pozwolą na uregulowanie, w razie potrzeby, przywozu broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, w ramach jego jurysdykcji. Takie środki mogą obejmować systemy przywozu.
3. Każde importujące Państwo Strona może zwrócić się do eksportującego Państwa Strony o informacje na temat trwających lub zakończonych postępowań o wydanie zezwolenia na wywóz, jeżeli importujące Państwo Strona jest krajem końcowego przeznaczenia.

Artykuł 9

Tranzyt lub przeładunek

Każde Państwo Strona podejmie stosowne środki w celu uregulowania, w razie potrzeby i w miarę możliwości, tranzytu lub przeładunku podlegającej jego jurysdykcji broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, przez jego terytorium, zgodnie z odpowiednimi normami prawa międzynarodowego.

Artykuł 10

Pośrednictwo

Każde Państwo Strona podejmie środki w celu uregulowania, zgodnie z prawem krajowym, pośrednictwa w handlu podlegającej jego jurysdykcji broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1. Takie środki mogą obejmować wymóg rejestracji pośredników lub uzyskanie pisemnej zgody przed rozpoczęciem pośrednictwa.

Artykuł 11

Przekierowanie

1. Każde Państwo Strona biorące udział w transferze broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, podejmie środki zapobiegające jej przekierowywaniu.
2. Eksportujące Państwo Strona doloży starań, aby zapobiec przekierowywaniu transferu broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, poprzez swój narodowy system kontroli ustanowiony zgodnie z artykułem 5 ust. 2, dokonując oceny ryzyka przekierowania wywozu i rozważając podjęcie środków łagodzących, takich jak środki budowy zaufania lub programy opracowywane i uzgadniane wspólnie przez Państwa eksportujące i importujące. Inne środki zapobiegające mogą obejmować, w razie potrzeby, weryfikację stron dokonujących wywozu, wymóg

przedłożenia dodatkowej dokumentacji, certyfikatów i zaświadczeń, niewydanie zgody na wywóz lub inne odpowiednie działania.

3. Państwa importujące, eksportujące, tranzytu i przeladunku podejmą, w razie potrzeby i w miarę możliwości, współpracę i wymianę informacji, zgodnie z prawem krajowym, w celu złagodzenia ryzyka przekierowania transferu broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1.

4. W przypadku stwierdzenia przez Państwo Stronę przekierowania transferowanej broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, Państwo Strona podejmie odpowiednie środki, zgodnie z prawem krajowym oraz prawem międzynarodowym, w celu rozwiązania problemu takiego przekierowania. Przedmiotowe środki mogą obejmować ostrzeżenie Państw Stron potencjalnie dotkniętych tym problemem, zbadanie przekierowanych ładunków broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1 oraz podjęcie dalszych środków w formie śledztwa i środków egzekwowania prawa.

5. W celu lepszego zrozumienia i zapobiegania przekierowywaniu transferowanej broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, Państwa Strony są zachęcane do wzajemnej wymiany stosownych informacji na temat skutecznych metod rozwiązywania problemu przekierowania. Takie informacje mogą dotyczyć nielegalnych zachowań w tym korupcji, międzynarodowych szlaków nielegalnego handlu, nielegalnych pośredników, źródeł nielegalnych dostaw, metod ukrywania, wspólnych miejsc wysyłki lub miejsc przeznaczenia wykorzystywanych przez grupy zorganizowane zaangażowane w przekierowywanie.

6. Państwa Strony są zachęcane do składania innym Państwom Stronom za pośrednictwem Sekretariatu sprawozdań o podejmowanych środkach dotyczących przekierowywania transferowanej broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1.

Artykuł 12 **Prowadzenie rejestru**

1. Każde Państwo Strona będzie utrzymywać rejestr krajowy, zgodnie z jego prawem krajowym i regulacjami, w zakresie wydawanych przez to Państwo zgód na wywóz lub faktycznie wywożonej przez nie broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1.

2. Każde Państwo Strona jest zachęcane do prowadzenia rejestru broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, która jest transferowana na jego terytorium, jako miejsca końcowego przeznaczenia, lub która jest objęta zgodą na tranzyt lub przeladunek na terytorium znajdującym się pod jego jurysdykcją.

3. Każde Państwo Strona jest zachęcane do umieszczania w rejestrze: ilości, wartości, modelu/typu broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, zgód wydanych na jej międzynarodowe transfery, faktycznie transferowanej broni konwencjonalnej, danych dotyczących Państwa/Państw eksportujących, Państwa/Państw importujących, Państwa/Państw tranzytu lub

Państwa/Państw przeładunku oraz użytkowników końcowych, stosownie do sytuacji.

4. Dane w rejestrze przechowywane są przez co najmniej 10 lat.

Artykuł 13 **Sprawozdawczość**

1. Każde Państwo Strona przekaze Sekretariatowi, w okresie pierwszego roku od wejścia w życie tego Traktatu wobec tego Państwa Strony, zgodnie z artykułem 22, wstępny raport opisujący środki podjęte w celu wykonania tego Traktatu, w tym prawo krajowe, narodowe listy kontrolne oraz inne regulacje i środki administracyjne. Każde Państwo Strona poinformuje Sekretariat o wszelkich nowych środkach podjętych w celu wykonania tego Traktatu, stosownie do sytuacji. Raporty będą udostępniane i przekazywane Państwom Stronom przez Sekretariat.

2. Państwa Strony są zachęcane do przekazywania innym Państwom Stronom za pośrednictwem Sekretariatu informacji na temat podejmowanych środków, które okazały się skuteczne w przeciwdziałaniu przekierowywaniu transferowanej broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1.

3. Każde Państwo Strona co roku do dnia 31 maja przedstawi Sekretariatowi raport za poprzedzający rok kalendarzowy na temat zgód lub faktycznego wywozu i przywozu broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1. Raporty będą udostępniane, a także przekazywane Państwom Stronom przez Sekretariat. Raport przedstawiony Sekretariatowi może zawierać te same informacje, które Państwo Strona przedstawia odpowiednim organom systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym sprawozdań odnoszących się do Rejestru Broni Konwencjonalnej Organizacji Narodów Zjednoczonych. Z raportów można wyłączyć wrażliwe informacje handlowe lub informacje dotyczące bezpieczeństwa państwa.

Artykuł 14 **Wprowadzenie w życie**

Każde Państwo Strona podejmie odpowiednie środki mające na celu wprowadzenie w życie prawa krajowego i regulacji, które wdrożą postanowienia tego Traktatu.

Artykuł 15 **Współpraca międzynarodowa**

1. W celu skutecznego wykonania Traktatu Państwa Strony będą współpracowały ze sobą zgodnie ze swoimi interesami w zakresie bezpieczeństwa i z prawem krajowym.

2. Państwa Strony są zachęcane do ułatwiania współpracy międzynarodowej, w tym wymiany informacji w kwestiach wspólnego zainteresowania w zakresie wykonania i stosowania tego Traktatu, zgodnie ze swoimi interesami w zakresie bezpieczeństwa i z prawem krajowym.

3. Państwa Strony są zachęcane do prowadzenia konsultacji w kwestiach wspólnego zainteresowania oraz przekazywania informacji, stosownie do sytuacji, w celu wspierania wykonania tego Traktatu.

4. Państwa Strony są zachęcane do współpracy, zgodnej z prawem krajowym, w celu wspierania wykonania tego Traktatu na poziomie krajowym, w tym przekazywania informacji na temat nielegalnych działań i podmiotów, oraz w celu zapobiegania i zwalczania przekierowania broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1.

5. Państwa Strony na podstawie wspólnych ustaleń i zgodnie z prawem krajowym, udzielają sobie nawzajem najszerzej możliwej pomocy w ramach śledztw, postępowań przygotowawczych oraz postępowań sądowych dotyczących naruszeń krajowych środków ustanowionych zgodnie z tym Traktatem.

6. Państwa Strony są zachęcane do podejmowania środków na szczeblu krajowym i do wzajemnej współpracy w celu zapobiegania transferowi broni konwencjonalnej, o której mowa w artykule 2 ust. 1, będącego przedmiotem praktyk korupcyjnych.

7. Państwa Strony są zachęcane do wymiany doświadczeń i informacji odnoszących się do wszelkich aspektów tego Traktatu.

Artykuł 16

Pomoc międzynarodowa

1. Wykonując ten Traktat, każde Państwo Strona może ubiegać się o pomoc, w tym o pomoc prawną lub pomoc legislacyjną, pomoc w budowaniu potencjału instytucjonalnego oraz pomoc techniczną, materialną lub finansową. Pomoc może obejmować programy zarządzania zapasami, programy rozbrojeniowe, demobilizacyjne oraz reintegracyjne, wzorcowe ustawodawstwo, oraz skuteczne praktyki w zakresie wykonania Traktatu. Każde Państwo Strona mające taką możliwość udzieli na wniosek takiej pomocy.

2. Każde Państwo Strona może ubiegać się o pomoc, oferować pomoc, oraz otrzymywać pomoc poprzez m.in.: Organizację Narodów Zjednoczonych, organizacje międzynarodowe, regionalne, subregionalne lub krajowe, organizacje pozarządowe lub na zasadzie dwustronnej.

3. Państwa Strony ustanawiają dobrowolny fundusz powierniczy w celu wspierania wnioskujących Państw Stron, potrzebujących pomocy międzynarodowej w zakresie wykonania tego Traktatu. Każde Państwo Strona jest zachęcane do przekazywania wkładów do tego funduszu.

Artykuł 17

Konferencja Państw Stron

1. Konferencja Państw Stron będzie zwołana przez Sekretariat tymczasowy, ustanowiony zgodnie z artykułem 18, nie później niż w okresie jednego roku od wejścia w życie tego Traktatu, a następnie w terminach, o których zdecyduje Konferencja Państw Stron.

2. Konferencja Państw Stron, w drodze konsensusu, przyjmie swój regulamin postępowania na pierwszej sesji.

3. Konferencja Państw Stron przyjmie zasady finansowania Konferencji, jak również zasady finansowania każdego organu pomocniczego, który może ustanowić, a także postanowienia finansowe dotyczące funkcjonowania Sekretariatu. Na każdej sesji zwyczajnej Konferencja przyjmie budżet na okres finansowy do następnej sesji zwyczajnej.

4. Konferencja Państw Stron:

(a) dokonuje przeglądu wykonania tego Traktatu, uwzględniając procesy zachodzące w dziedzinie broni konwencjonalnej;

(b) rozważa i przyjmuje zalecenia w zakresie wykonania i stosowania tego Traktatu, w tym zwłaszcza promocji jego uniwersalnego charakteru;

(c) rozważa zmiany tego Traktatu, zgodnie z artykułem 20;

(d) rozważa zagadnienia wynikające z interpretacji tego Traktatu;

(e) rozważa i podejmuje decyzje dotyczące zadań oraz budżetu Sekretariatu;

(f) rozważa utworzenie wszelkich organów, jakie mogą być konieczne dla usprawnienia funkcjonowania tego Traktatu; oraz

(g) wykonuje wszelkie inne funkcje zgodnie z tym Traktatem.

5. Posiedzenia nadzwyczajne Konferencji Państw Stron zwoływane są w takich terminach, jakie zostaną uznane przez Konferencję Państw Stron za niezbędne, lub na pisemny wniosek któregośkolwiek Państwa Strony, pod warunkiem że ten wniosek uzyska poparcie co najmniej dwóch trzecich Państw Stron.

Artykuł 18 **Sekretariat**

1. Traktat ten ustanawia Sekretariat, który będzie wspierał Państwa Strony w skutecznym wykonaniu tego Traktatu. Do czasu pierwszego posiedzenia Konferencji Państw Stron za czynności administracyjne objęte tym Traktatem będzie odpowiadał Sekretariat tymczasowy.

2. Sekretariat zostanie wyposażony w odpowiedni personel. Personel będzie miał kompetencje niezbędne do zapewnienia Sekretariatowi skutecznego podejmowania obowiązków, o których mowa w ustępie 3 niniejszego artykułu.

3. Sekretariat ponosi odpowiedzialność przed Państwami Stronami. W minimalnej strukturze organizacyjnej, Sekretariat podejmuje następujące obowiązki:

(a) otrzymywanie, udostępnianie i dystrybuowanie raportów, zgodnie z tym Traktatem;

(b) utrzymywanie i udostępnianie Państwom Stronom listy narodowych punktów kontaktowych;

- (c) ułatwianie dopasowywania ofert pomocy oraz wniosków o pomoc w zakresie wykonywania Traktatu oraz promowania współpracy międzynarodowej, zgodnie z wnioskami;
- (d) ułatwianie pracy Konferencji Państw Stron, w tym dokonywanie ustaleń i dostarczenie wymaganych usług na potrzeby posiedzeń wynikających z tego Traktatu; oraz
- (e) wykonywanie innych zadań zgodnie z ustaleniami Konferencji Państw Stron.

Artykuł 19 **Rozstrzyganie sporów**

1. Państwa Strony podejmują konsultacje oraz, za wzajemną zgodą, współpracują w celu rozwiązania sporu, który może pojawić się między nimi, dotyczącego interpretacji lub stosowania tego Traktatu, w tym poprzez negocjacje, mediacje, postępowanie pojednawcze, rozstrzygnięcie sądowe lub inne środki pokojowe.
2. Każdy spór między Państwami Stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszego Traktatu może być przez nie, za wzajemną zgodą, przekazany do arbitrażu.

Artykuł 20 **Poprawki**

1. Każde Państwo Strona może zaproponować zmianę tego Traktatu sześć lat po jego wejściu w życie. Po tym czasie proponowane zmiany mogą być rozważane przez Konferencję Państw Stron jedynie raz na trzy lata.
2. Każda propozycja zmiany tego Traktatu zostanie przedłożona w formie pisemnej Sekretariatowi, który przekaże propozycję wszystkim Państwom Stronom, nie później niż 180 dni przed kolejnym posiedzeniem Konferencji Państw Stron, na której zmiany mogą zostać rozważone zgodnie z ustępem 1 tego artykułu. Zmiana zostanie rozpatrzona na kolejnej Konferencji Państw Stron, na której zmiany będą mogły zostać rozpatrzone zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy nie później niż 120 dni od przekazania propozycji przez Sekretariat, większość Państw Stron powiadomi Sekretariat o poparciu rozpatrywania tej propozycji.
3. Państwa Strony dołożą wszelkich starań, aby osiągnąć konsensus w odniesieniu do każdej zmiany. Jeśli pomimo podejmowania tych starań porozumienie nie zostanie osiągnięte, zmiana ostatecznie zostanie przyjęta większością trzech czwartych głosów Państw Stron obecnych i głosujących na Konferencji Państw Stron. Dla celów niniejszego artykułu „Państwa Strony obecne i głosujące” oznacza Państwa Strony obecne i oddające głos za lub przeciw. Depozytariusz poinformuje każde Państwo Stronę o każdej przyjętej zmianie.
4. Zmiana przyjęta zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie wobec każdego Państwa Strony, które złożyło dokument jej przyjęcia, dziewięćdziesiątego dnia od złożenia Depozytariuszowi dokumentu przyjęcia

tej zmiany przez większość Państw Stron w czasie przyjmowania tej zmiany. Po tym czasie zmiana wejdzie w życie wobec jakiegokolwiek pozostałego Państwa Strony dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu Depozytariuszowi dokumentu przyjęcia tej zmiany.

Artykuł 21

Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie

1. Traktat ten będzie otwarty do podpisu dla wszystkich Państw w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 3 czerwca 2013 roku do dnia wejścia w życie Traktatu.
2. Traktat ten podlega ratyfikacji, przyjęciu albo zatwierdzeniu przez każde Państwo sygnatariusza.
3. Po wejściu w życie tego Traktatu, do Traktatu może przystąpić każde Państwo, które nie podpisało Traktatu.
4. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia albo przystąpienia będą składane Depozytariuszowi.

Artykuł 22

Wejście w życie

1. Traktat ten wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia od daty złożenia Depozytariuszowi pięćdziesiątego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia albo zatwierdzenia.
2. W stosunku do każdego Państwa, które złoży dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia albo przystąpienia po wejściu w życie tego Traktatu, Traktat wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia od daty złożenia przez to Państwo dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia albo przystąpienia.

Artykuł 23

Tymczasowe stosowanie

Każde Państwo może w czasie podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia albo przystąpienia oświadczyć, że będzie tymczasowo stosować artykuł 6 oraz artykuł 7 do czasu wejścia w życie tego Traktatu wobec tego Państwa.

Artykuł 24

Okres obowiązywania i wypowiedzenie

1. Traktat ten ma nieograniczony okres obowiązywania.
2. Każde Państwo Strona ma prawo, korzystając ze swojej suwerenności, wypowiedzenia tego Traktatu. O takim wypowiedzeniu zawiadomi ono Depozytariusza, który poinformuje wszystkie pozostałe Państwa Strony. Dokument wypowiedzenia może zawierać wyjaśnienie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie. Wypowiedzenie wejdzie w życie po upływie dziewięćdziesiątego dnia od daty otrzymania dokumentu wypowiedzenia przez Depozytariusza lub w terminie późniejszym określonym w dokumencie wypowiedzenia.

3. Wypowiedzenie Traktatu przez Państwo Stronę w żaden sposób nie zwalnia z zobowiązań wynikających z tego Traktatu w okresie, w którym Państwo to było Stroną Traktatu, w tym ze zobowiązań finansowych, które mogą mu zostać naliczone.

Artykuł 25 **Zastrzeżenia**

1. Każde Państwo, w czasie podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia albo przystąpienia może złożyć zastrzeżenia, chyba że zastrzeżenia te są niezgodne z przedmiotem i celem tego Traktatu.
2. Państwo Strona może w dowolnym czasie wycofać zastrzeżenie, w drodze zawiadomienia złożonego Depozytariuszowi.

Artykuł 26 **Stosunek do innych umów międzynarodowych**

1. Wykonanie tego Traktatu nie narusza zobowiązań przyjętych przez Państwa Strony w stosunku do istniejących lub przyszłych umów międzynarodowych, których są stroną, w tych przypadkach, w których zobowiązania te są zgodne z tym Traktatem.
2. Niniejszy Traktat nie będzie stanowił podstawy do unieważnienia umów o współpracy obronnej zawartych między Państwami Stronami tego Traktatu.

Artykuł 27 **Depozytariusz**

Depozytariuszem tego Traktatu jest Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 28 **Teksty autentyczne**

Oryginał niniejszego Traktatu, którego teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne, składa się do depozytu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Sporządzono w Nowym Jorku, dnia 2 kwietnia 2013 roku

Stwierdzam zgodność tłumaczenia
na język polski z ~~oryginałem~~/odpisem
sporządzonym w języku ~~angielskim~~

Warszawa, dnia 28.04.2014 r.

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU
PRAWO TRAKTATOWEGO
Andrzej Misztal
Andrzej Misztal

Arms Trade Treaty, done at New York on 2 April 2013

Declarations and Reservations

(Unless otherwise indicated, the declarations and reservations were made upon acceptance, accession, approval, ratification or provisional application.)

Belgium

7 June 2013

Declaration;

“This signature engages also the Walloon Region, the Flemish Region and the Brussels-Capital Region.”

Traktat o handlu bronią, sporządzony w Nowym Jorku dnia 2 kwietnia 2013 roku

Deklaracje i zastrzeżenia

(Jeżeli nie zostało to inaczej wskazane, deklaracje i zastrzeżenia złożone w momencie przyjęcia, przystąpienia, zatwierdzenia, ratyfikacji albo tymczasowego stosowania.)

Królestwo Belgii

7 czerwca 2013 roku

Deklaracja

„Podpisanie dotyczy także Regionu Walońskiego, Regionu Flamandzkiego i Regionu Stołecznego Brukseli.”

Stwierdzam, zgodność tłumaczenia
na język polski z oryginałem/odpisem
sporządzonym w języku ..*angielskim*..

Warszawa, dnia ..*28.09.2014r.*..

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU
PRAWNOUTRAKTATOWEGO
Andrzej Misztal
Andrzej Misztal

ARMS TRADE TREATY



UNITED NATIONS
2013

THE ARMS TRADE TREATY

Preamble

The States Parties to this Treaty,

Guided by the purposes and principles of the Charter of the United Nations,

Recalling Article 26 of the Charter of the United Nations which seeks to promote the establishment and maintenance of international peace and security with the least diversion for armaments of the world's human and economic resources,

Underlining the need to prevent and eradicate the illicit trade in conventional arms and to prevent their diversion to the illicit market, or for unauthorized end use and end users, including in the commission of terrorist acts,

Recognizing the legitimate political, security, economic and commercial interests of States in the international trade in conventional arms,

Reaffirming the sovereign right of any State to regulate and control conventional arms exclusively within its territory, pursuant to its own legal or constitutional system,

Acknowledging that peace and security, development and human rights are pillars of the United Nations system and foundations for collective security and recognizing that development, peace and security and human rights are interlinked and mutually reinforcing,

Recalling the United Nations Disarmament Commission Guidelines for international arms transfers in the context of General Assembly resolution 46/36H of 6 December 1991,

Noting the contribution made by the United Nations Programme of Action to Prevent, Combat and Eradicate the Illicit Trade in Small Arms and Light Weapons in All Its Aspects, as well as the Protocol against the Illicit Manufacturing of and Trafficking in Firearms, Their Parts and Components and Ammunition, supplementing the United Nations Convention against

Transnational Organized Crime, and the International Instrument to Enable States to Identify and Trace, in a Timely and Reliable Manner, Illicit Small Arms and Light Weapons,

Recognizing the security, social, economic and humanitarian consequences of the illicit and unregulated trade in conventional arms,

Bearing in mind that civilians, particularly women and children, account for the vast majority of those adversely affected by armed conflict and armed violence,

Recognizing also the challenges faced by victims of armed conflict and their need for adequate care, rehabilitation and social and economic inclusion,

Emphasizing that nothing in this Treaty prevents States from maintaining and adopting additional effective measures to further the object and purpose of this Treaty,

Mindful of the legitimate trade and lawful ownership, and use of certain conventional arms for recreational, cultural, historical, and sporting activities, where such trade, ownership and use are permitted or protected by law,

Mindful also of the role regional organizations can play in assisting States Parties, upon request, in implementing this Treaty,

Recognizing the voluntary and active role that civil society, including non-governmental organizations, and industry can play in raising awareness of the object and purpose of this Treaty, and in supporting its implementation,

Acknowledging that regulation of the international trade in conventional arms and preventing their diversion should not hamper international cooperation and legitimate trade in materiel, equipment and technology for peaceful purposes,

Emphasizing the desirability of achieving universal adherence to this Treaty,

Determined to act in accordance with the following principles;

Principles

- The inherent right of all States to individual or collective self-defence as recognized in Article 51 of the Charter of the United Nations;
- The settlement of international disputes by peaceful means in such a manner that international peace and security, and justice, are not endangered in accordance with Article 2 (3) of the Charter of the United Nations;
- Refraining in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the purposes of the United Nations in accordance with Article 2 (4) of the Charter of the United Nations;
- Non-intervention in matters which are essentially within the domestic jurisdiction of any State in accordance with Article 2 (7) of the Charter of the United Nations;
- Respecting and ensuring respect for international humanitarian law in accordance with, inter alia, the Geneva Conventions of 1949, and respecting and ensuring respect for human rights in accordance with, inter alia, the Charter of the United Nations and the Universal Declaration of Human Rights;
- The responsibility of all States, in accordance with their respective international obligations, to effectively regulate the international trade in conventional arms, and to prevent their diversion, as well as the primary responsibility of all States in establishing and implementing their respective national control systems;
- The respect for the legitimate interests of States to acquire conventional arms to exercise their right to self-defence and for peacekeeping operations; and to produce, export, import and transfer conventional arms;
- Implementing this Treaty in a consistent, objective and non-discriminatory manner,

Have agreed as follows:

Article 1

Object and Purpose

The object of this Treaty is to:

- Establish the highest possible common international standards for regulating or improving the regulation of the international trade in conventional arms;
- Prevent and eradicate the illicit trade in conventional arms and prevent their diversion;

for the purpose of:

- Contributing to international and regional peace, security and stability;
- Reducing human suffering;
- Promoting cooperation, transparency and responsible action by States Parties in the international trade in conventional arms, thereby building confidence among States Parties.

Article 2

Scope

1. This Treaty shall apply to all conventional arms within the following categories:

- (a) Battle tanks;
- (b) Armoured combat vehicles;
- (c) Large-calibre artillery systems;
- (d) Combat aircraft;
- (e) Attack helicopters;
- (f) Warships;

(g) Missiles and missile launchers; and

(h) Small arms and light weapons.

2. For the purposes of this Treaty, the activities of the international trade comprise export, import, transit, trans-shipment and brokering, hereafter referred to as "transfer".

3. This Treaty shall not apply to the international movement of conventional arms by, or on behalf of, a State Party for its use provided that the conventional arms remain under that State Party's ownership.

Article 3

Ammunition/Munitions

Each State Party shall establish and maintain a national control system to regulate the export of ammunition/munitions fired, launched or delivered by the conventional arms covered under Article 2 (1), and shall apply the provisions of Article 6 and Article 7 prior to authorizing the export of such ammunition/munitions.

Article 4

Parts and Components

Each State Party shall establish and maintain a national control system to regulate the export of parts and components where the export is in a form that provides the capability to assemble the conventional arms covered under Article 2 (1) and shall apply the provisions of Article 6 and Article 7 prior to authorizing the export of such parts and components.

Article 5

General Implementation

1. Each State Party shall implement this Treaty in a consistent, objective and non discriminatory manner, bearing in mind the principles referred to in this Treaty.

2. Each State Party shall establish and maintain a national control system, including a national control list, in order to implement the provisions of this Treaty.

3. Each State Party is encouraged to apply the provisions of this Treaty to the broadest range of conventional arms. National definitions of any of the categories covered under Article 2 (1) (a)-(g) shall not cover less than the descriptions used in the United Nations Register of Conventional Arms at the time of entry into force of this Treaty. For the category covered under Article 2 (1) (h), national definitions shall not cover less than the descriptions used in relevant United Nations instruments at the time of entry into force of this Treaty.

4. Each State Party, pursuant to its national laws, shall provide its national control list to the Secretariat, which shall make it available to other States Parties. States Parties are encouraged to make their control lists publicly available.

5. Each State Party shall take measures necessary to implement the provisions of this Treaty and shall designate competent national authorities in order to have an effective and transparent national control system regulating the transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) and of items covered under Article 3 and Article 4.

6. Each State Party shall designate one or more national points of contact to exchange information on matters related to the implementation of this Treaty. Each State Party shall notify the Secretariat, established under Article 18, of its national point(s) of contact and keep the information updated.

Article 6

Prohibitions

1. A State Party shall not authorize any transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) or of items covered under Article 3 or Article 4, if the transfer would violate its obligations under measures adopted by the United Nations Security Council acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations, in particular arms embargoes.

2. A State Party shall not authorize any transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) or of items covered under Article 3 or Article 4, if the transfer would violate its relevant international obligations under international agreements to which it is a Party, in particular those relating to the transfer of, or illicit trafficking in, conventional arms.

3. A State Party shall not authorize any transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) or of items covered under Article 3 or Article 4, if it has knowledge at the time of authorization that the arms or items would be

used in the commission of genocide, crimes against humanity, grave breaches of the Geneva Conventions of 1949, attacks directed against civilian objects or civilians protected as such, or other war crimes as defined by international agreements to which it is a Party.

Article 7

Export and Export Assessment

1. If the export is not prohibited under Article 6, each exporting State Party, prior to authorization of the export of conventional arms covered under Article 2 (1) or of items covered under Article 3 or Article 4, under its jurisdiction and pursuant to its national control system, shall, in an objective and non-discriminatory manner, taking into account relevant factors, including information provided by the importing State in accordance with Article 8 (1), assess the potential that the conventional arms or items:

- (a) would contribute to or undermine peace and security;
- (b) could be used to:
 - (i) commit or facilitate a serious violation of international humanitarian law;
 - (ii) commit or facilitate a serious violation of international human rights law;
 - (iii) commit or facilitate an act constituting an offence under international conventions or protocols relating to terrorism to which the exporting State is a Party; or
 - (iv) commit or facilitate an act constituting an offence under international conventions or protocols relating to transnational organized crime to which the exporting State is a Party.

2. The exporting State Party shall also consider whether there are measures that could be undertaken to mitigate risks identified in (a) or (b) in paragraph 1, such as confidence-building measures or jointly developed and agreed programmes by the exporting and importing States.

3. If, after conducting this assessment and considering available mitigating measures, the exporting State Party determines that there is an overriding risk of any of the negative consequences in paragraph 1, the exporting State Party shall not authorize the export.

4. The exporting State Party, in making this assessment, shall take into account the risk of the conventional arms covered under Article 2 (1) or of the items covered under Article 3 or Article 4 being used to commit or facilitate serious acts of gender-based violence or serious acts of violence against women and children.

5. Each exporting State Party shall take measures to ensure that all authorizations for the export of conventional arms covered under Article 2 (1) or of items covered under Article 3 or Article 4 are detailed and issued prior to the export.

6. Each exporting State Party shall make available appropriate information about the authorization in question, upon request, to the importing State Party and to the transit or trans-shipment States Parties, subject to its national laws, practices or policies.

7. If, after an authorization has been granted, an exporting State Party becomes aware of new relevant information, it is encouraged to reassess the authorization after consultations, if appropriate, with the importing State.

Article 8

Import

1. Each importing State Party shall take measures to ensure that appropriate and relevant information is provided, upon request, pursuant to its national laws, to the exporting State Party, to assist the exporting State Party in conducting its national export assessment under Article 7. Such measures may include end use or end user documentation.

2. Each importing State Party shall take measures that will allow it to regulate, where necessary, imports under its jurisdiction of conventional arms covered under Article 2 (1). Such measures may include import systems.

3. Each importing State Party may request information from the exporting State Party concerning any pending or actual export authorizations where the importing State Party is the country of final destination.

Article 9

Transit or trans-shipment

Each State Party shall take appropriate measures to regulate, where necessary and feasible, the transit or trans-shipment under its jurisdiction of

conventional arms covered under Article 2 (1) through its territory in accordance with relevant international law.

Article 10

Brokering

Each State Party shall take measures, pursuant to its national laws, to regulate brokering taking place under its jurisdiction for conventional arms covered under Article 2 (1). Such measures may include requiring brokers to register or obtain written authorization before engaging in brokering.

Article 11

Diversion

1. Each State Party involved in the transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) shall take measures to prevent their diversion.
2. The exporting State Party shall seek to prevent the diversion of the transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) through its national control system, established in accordance with Article 5 (2), by assessing the risk of diversion of the export and considering the establishment of mitigation measures such as confidence-building measures or jointly developed and agreed programmes by the exporting and importing States. Other prevention measures may include, where appropriate: examining parties involved in the export, requiring additional documentation, certificates, assurances, not authorizing the export or other appropriate measures.
3. Importing, transit, trans-shipment and exporting States Parties shall cooperate and exchange information, pursuant to their national laws, where appropriate and feasible, in order to mitigate the risk of diversion of the transfer of conventional arms covered under Article 2 (1).
4. If a State Party detects a diversion of transferred conventional arms covered under Article 2 (1), the State Party shall take appropriate measures, pursuant to its national laws and in accordance with international law, to address such diversion. Such measures may include alerting potentially affected States Parties, examining diverted shipments of such conventional arms covered under Article 2 (1), and taking follow-up measures through investigation and law enforcement.
5. In order to better comprehend and prevent the diversion of transferred conventional arms covered under Article 2 (1), States Parties are encouraged to

share relevant information with one another on effective measures to address diversion. Such information may include information on illicit activities including corruption, international trafficking routes, illicit brokers, sources of illicit supply, methods of concealment, common points of dispatch, or destinations used by organized groups engaged in diversion.

6. States Parties are encouraged to report to other States Parties, through the Secretariat, on measures taken in addressing the diversion of transferred conventional arms covered under Article 2 (1).

Article 12

Record keeping

1. Each State Party shall maintain national records, pursuant to its national laws and regulations, of its issuance of export authorizations or its actual exports of the conventional arms covered under Article 2 (1).

2. Each State Party is encouraged to maintain records of conventional arms covered under Article 2 (1) that are transferred to its territory as the final destination or that are authorized to transit or trans-ship territory under its jurisdiction.

3. Each State Party is encouraged to include in those records: the quantity, value, model/type, authorized international transfers of conventional arms covered under Article 2 (1), conventional arms actually transferred, details of exporting State(s), importing State(s), transit and trans-shipment State(s), and end users, as appropriate.

4. Records shall be kept for a minimum of ten years.

Article 13

Reporting

1. Each State Party shall, within the first year after entry into force of this Treaty for that State Party, in accordance with Article 22, provide an initial report to the Secretariat of measures undertaken in order to implement this Treaty, including national laws, national control lists and other regulations and administrative measures. Each State Party shall report to the Secretariat on any new measures undertaken in order to implement this Treaty, when appropriate. Reports shall be made available, and distributed to States Parties by the Secretariat.

2. States Parties are encouraged to report to other States Parties, through the Secretariat, information on measures taken that have been proven effective in addressing the diversion of transferred conventional arms covered under Article 2 (1).

3. Each State Party shall submit annually to the Secretariat by 31 May a report for the preceding calendar year concerning authorized or actual exports and imports of conventional arms covered under Article 2 (1). Reports shall be made available, and distributed to States Parties by the Secretariat. The report submitted to the Secretariat may contain the same information submitted by the State Party to relevant United Nations frameworks, including the United Nations Register of Conventional Arms. Reports may exclude commercially sensitive or national security information.

Article 14

Enforcement

Each State Party shall take appropriate measures to enforce national laws and regulations that implement the provisions of this Treaty.

Article 15

International Cooperation

1. States Parties shall cooperate with each other, consistent with their respective security interests and national laws, to effectively implement this Treaty.

2. States Parties are encouraged to facilitate international cooperation, including exchanging information on matters of mutual interest regarding the implementation and application of this Treaty pursuant to their respective security interests and national laws.

3. States Parties are encouraged to consult on matters of mutual interest and to share information, as appropriate, to support the implementation of this Treaty.

4. States Parties are encouraged to cooperate, pursuant to their national laws, in order to assist national implementation of the provisions of this Treaty, including through sharing information regarding illicit activities and actors and in order to prevent and eradicate diversion of conventional arms covered under Article 2 (1).

5. States Parties shall, where jointly agreed and consistent with their national laws, afford one another the widest measure of assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to violations of national measures established pursuant to this Treaty.

6. States Parties are encouraged to take national measures and to cooperate with each other to prevent the transfer of conventional arms covered under Article 2 (1) becoming subject to corrupt practices.

7. States Parties are encouraged to exchange experience and information on lessons learned in relation to any aspect of this Treaty.

Article 16

International Assistance

1. In implementing this Treaty, each State Party may seek assistance including legal or legislative assistance, institutional capacity-building, and technical, material or financial assistance. Such assistance may include stockpile management, disarmament, demobilization and reintegration programmes, model legislation, and effective practices for implementation. Each State Party in a position to do so shall provide such assistance, upon request.

2. Each State Party may request, offer or receive assistance through, *inter alia*, the United Nations, international, regional, subregional or national organizations, non-governmental organizations, or on a bilateral basis.

3. A voluntary trust fund shall be established by States Parties to assist requesting States Parties requiring international assistance to implement this Treaty. Each State Party is encouraged to contribute resources to the fund.

Article 17

Conference of States Parties

1. A Conference of States Parties shall be convened by the provisional Secretariat, established under Article 18, no later than one year following the entry into force of this Treaty and thereafter at such other times as may be decided by the Conference of States Parties.

2. The Conference of States Parties shall adopt by consensus its rules of procedure at its first session.

3. The Conference of States Parties shall adopt financial rules for itself as well as governing the funding of any subsidiary bodies it may establish as well as financial provisions governing the functioning of the Secretariat. At each ordinary session, it shall adopt a budget for the financial period until the next ordinary session.

4. The Conference of States Parties shall:

(a) Review the implementation of this Treaty, including developments in the field of conventional arms;

(b) Consider and adopt recommendations regarding the implementation and operation of this Treaty, in particular the promotion of its universality;

(c) Consider amendments to this Treaty in accordance with Article 20;

(d) Consider issues arising from the interpretation of this Treaty;

(e) Consider and decide the tasks and budget of the Secretariat;

(f) Consider the establishment of any subsidiary bodies as may be necessary to improve the functioning of this Treaty; and

(g) Perform any other function consistent with this Treaty.

5. Extraordinary meetings of the Conference of States Parties shall be held at such other times as may be deemed necessary by the Conference of States Parties, or at the written request of any State Party provided that this request is supported by at least two-thirds of the States Parties.

Article 18

Secretariat

1. This Treaty hereby establishes a Secretariat to assist States Parties in the effective implementation of this Treaty. Pending the first meeting of the Conference of States Parties, a provisional Secretariat will be responsible for the administrative functions covered under this Treaty.

2. The Secretariat shall be adequately staffed. Staff shall have the necessary expertise to ensure that the Secretariat can effectively undertake the responsibilities described in paragraph 3.

3. The Secretariat shall be responsible to States Parties. Within a minimized structure, the Secretariat shall undertake the following responsibilities:

(a) Receive, make available and distribute the reports as mandated by this Treaty;

(b) Maintain and make available to States Parties the list of national points of contact;

(c) Facilitate the matching of offers of and requests for assistance for Treaty implementation and promote international cooperation as requested;

(d) Facilitate the work of the Conference of States Parties, including making arrangements and providing the necessary services for meetings under this Treaty; and

(e) Perform other duties as decided by the Conferences of States Parties.

Article 19

Dispute Settlement

1. States Parties shall consult and, by mutual consent, cooperate to pursue settlement of any dispute that may arise between them with regard to the interpretation or application of this Treaty including through negotiations, mediation, conciliation, judicial settlement or other peaceful means.

2. States Parties may pursue, by mutual consent, arbitration to settle any dispute between them, regarding issues concerning the interpretation or application of this Treaty.

Article 20

Amendments

1. Six years after the entry into force of this Treaty, any State Party may propose an amendment to this Treaty. Thereafter, proposed amendments may only be considered by the Conference of States Parties every three years.

2. Any proposal to amend this Treaty shall be submitted in writing to the Secretariat, which shall circulate the proposal to all States Parties, not less than

180 days before the next meeting of the Conference of States Parties at which amendments may be considered pursuant to paragraph 1. The amendment shall be considered at the next Conference of States Parties at which amendments may be considered pursuant to paragraph 1 if, no later than 120 days after its circulation by the Secretariat, a majority of States Parties notify the Secretariat that they support consideration of the proposal.

3. The States Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted, and no agreement reached, the amendment shall, as a last resort, be adopted by a three-quarters majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of States Parties. For the purposes of this Article, States Parties present and voting means States Parties present and casting an affirmative or negative vote. The Depositary shall communicate any adopted amendment to all States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 3 shall enter into force for each State Party that has deposited its instrument of acceptance for that amendment, ninety days following the date of deposit with the Depositary of the instruments of acceptance by a majority of the number of States Parties at the time of the adoption of the amendment. Thereafter, it shall enter into force for any remaining State Party ninety days following the date of deposit of its instrument of acceptance for that amendment.

Article 21

Signature, Ratification, Acceptance, Approval or Accession

1. This Treaty shall be open for signature at the United Nations Headquarters in New York by all States from 3 June 2013 until its entry into force.

2. This Treaty is subject to ratification, acceptance or approval by each signatory State.

3. Following its entry into force, this Treaty shall be open for accession by any State that has not signed the Treaty.

4. The instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Depositary.

Article 22

Entry into Force

1. This Treaty shall enter into force ninety days following the date of the deposit of the fiftieth instrument of ratification, acceptance or approval with the Depositary.
2. For any State that deposits its instrument of ratification, acceptance, approval or accession subsequent to the entry into force of this Treaty, this Treaty shall enter into force for that State ninety days following the date of deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

Provisional Application

Any State may at the time of signature or the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it will apply provisionally Article 6 and Article 7 pending the entry into force of this Treaty for that State.

Article 24

Duration and Withdrawal

1. This Treaty shall be of unlimited duration.
2. Each State Party shall, in exercising its national sovereignty, have the right to withdraw from this Treaty. It shall give notification of such withdrawal to the Depositary, which shall notify all other States Parties. The notification of withdrawal may include an explanation of the reasons for its withdrawal. The notice of withdrawal shall take effect ninety days after the receipt of the notification of withdrawal by the Depositary, unless the notification of withdrawal specifies a later date.
3. A State shall not be discharged, by reason of its withdrawal, from the obligations arising from this Treaty while it was a Party to this Treaty, including any financial obligations that it may have accrued.

Article 25

Reservations

1. At the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, each State may formulate reservations, unless the reservations are incompatible with the object and purpose of this Treaty.
2. A State Party may withdraw its reservation at any time by notification to this effect addressed to the Depositary.

Article 26

Relationship with other international agreements

1. The implementation of this Treaty shall not prejudice obligations undertaken by States Parties with regard to existing or future international agreements, to which they are parties, where those obligations are consistent with this Treaty.
2. This Treaty shall not be cited as grounds for voiding defence cooperation agreements concluded between States Parties to this Treaty.

Article 27

Depositary

The Secretary-General of the United Nations shall be the Depositary of this Treaty.

Article 28

Authentic Texts

The original text of this Treaty, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

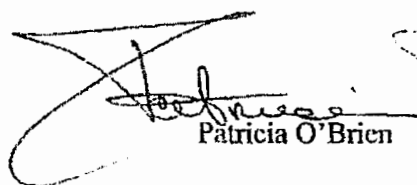
DONE AT NEW YORK, this second day of April, two thousand and thirteen.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Arms Trade Treaty, adopted by the General Assembly of the United Nations on 2 April 2013, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations.


Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme du Traité sur le commerce des armes, adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies le 2 avril 2013, dont l'original se trouve déposé auprès du Secrétaire général des Nations Unies.

For the Secretary-General,
The Legal Counsel
(Under-Secretary-General
for Legal Affairs)

Pour le Secrétaire général,
Le Conseiller juridique
(Secrétaire général adjoint
aux affaires juridiques)

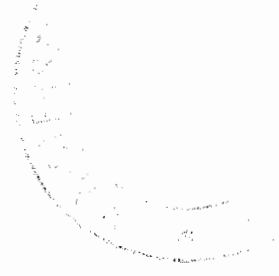


Patricia O'Brien



United Nations
New York, 13 May 2013

Organisation des Nations Unies
New York, le 13 mai 2013



szef biura zondrań
okropi z ~~okropi~~ oddisem

Watezawa, dnia 28.09.2014 r.

ZAKŁAD DYREKTORA
DEPARTAMENTU
Amidat



Warszawa, dnia 28 kwietnia 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

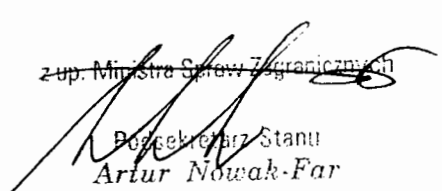
DPUE.920.625.2013 / 6/msz

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *Traktatu o handlu bronią oraz projektu ustawy o ratyfikacji* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) w związku z § 8 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 79, poz. 891), przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

***Traktat o handlu bronią* jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Projekt *ustawy o ratyfikacji Traktatu o handlu bronią, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 2 kwietnia 2013 r.* jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

z up. Ministra Spraw Zagranicznych


Pożeczekretarz Stanu
Artur Nowak-Far